

ZPRAVODAJ KUŘIMSKÉ FARNOSTI

PETRKLÍČ

ROČNÍKXX. ČÍSLO 3/2025

Milí farníci a čtenáři Petrklíče

V minulém čísle Petrklíče jsme si přiblížili symboliku tří srdcí na emblému, který zdobí obětní stůl v kuřimském kostele. Motiv srdce se stal rovněž silným odkazem zesnulého papeže Františka. Svátý otec ve své poslední encyklice *Dilexit nos* (z 24. října 2024) pojednává o lidské a božské lásce Srdce Ježíše Krista. Připomíná nám, že „srdce má tu přednost, že není chápáno jako samostatný orgán, ale jako niterný sjednocující střed a zároveň jako výraz celistvosti osoby“ (čl. 55). To samozřejmě nelze říct o žádném jiném orgánu lidského těla. Obraz Nejsvětějšího Srdce nás tudíž uvádí do vztahu s Ježíšem Kristem. Neklaníme se obrazu, ale Božímu Synu. Obraz nám pomáhá k tomu, abychom předstoupili před Krista, věnovali čas setkání s ním. Ježíš je tu s námi, je nám blízko, touží s námi prožívat přátelství (srov. čl. 34), očekává nás.

Kristovo Srdce naplňuje Duch svatý a plane v něm (čl. 75). Tohoto Ducha Ježíš posílá i do našeho srdce a on v nás působí přitažlivost k Bohu Otci. Proto i my spolu s Ježíšem jsme proniknutí důvěrným „Abba, Otče“ (Gal 4,6). Zaměření k Otci se projevuje také při slavení liturgie – Bůh Otec je

přednostním adresátem našich modliteb a chvalozpěvů.

Úcta ke Kristovu Srdci je pro náš křesťanský život zásadní, protože znamená, že se plně ve víře a úctě otevíráme tajemství božské a lidské Pánovy lásky (čl. 83). Nikdo se však nemá cítit vázán, že musí následovat do všech detailů konkrétní pobídky svatých k této úctě, pokud neshledává jejich užitečnost pro svůj duchovní život. Například doporučení přistupovat ke svatému přijímání první pátek každého měsíce mělo dobové opodstatnění v tehdejší jansenistickém kontextu, ale má svůj přínos i dnes, když ve víru světského shonu, posedlostí volným časem, konzumem, zábavou, mobily a sociálními sítěmi zapomínáme svůj život sytit silou eucharistie (čl. 84).

Aktuálnost úcty ke Kristovu Srdci podtrhuje bodná rána kopím, jež otevřelo Ježíšův bok. Srdce vzkříšeného Pána si uchovává toto znamení naprostého sebedarování, abychom i my zatoužili odpovědět na Ježíšovu lásku svou láskou a při slavení mše svaté „stát se obětí, která se Bohu zalíbí“. To kéž máme jako svůj celoživotní program.

P. Jaroslav Filka

Ohlédnutí: k počátkům Petrklíče - s úvodníkem pátera Jiřího Krpálka

Během celé dvacetileté historie vydávání Petrklíče zůstávají zachovány jeho stálé rubriky - rozhovor, recenze knihy, ohlédnutí za proběhlými akcemi, pozvánky na chystané události, dětská stránka a úvodní slovo pana faráře. V redakční radě jsme před každým číslem přemýšleli, jaké hlavní téma, které se bude prolínat celým číslem, zvolit. Pan farář toto téma uvedl svým krátkým zamyšlením.

Když jsem se vracela k prvním ročníkům, zaujal mě úvodník nazvaný Touha po svatosti. V letošním Svatém roce stojí za připomenutí postřehy jeho autora, pátera Jiřího Krpálka. Právě jemu totiž vděčíme nejen za samotný článek, ale i za myšlenku pravidelně vydávat farní časopis. Díky jeho nadšení se podařilo oslovit skupinu lidí, kteří se pustili do práce, ačkoliv s redakční činností neměli téměř žádné zkušenosti. Tak vznikla redakční rada.

Tenkrát jsem se k nim připojila i já - a nenapadlo by mě, že její součástí zůstanu od prvního čísla až dodnes.

DM

Touha po svatosti

Autor: páter Jiří Krpálek

„Viděl jsem velký zástup, který nikdo nemohl spočítat, a všichni měli palmy a zpívali k oslavě Beránkově.“ Tak asi líčí sv. Jan ty, kterým říkáme svatí, a kteří již dosáhli plného spojení s Božím štěstím, láskou a radostí. Dosáhli cíle a plného smyslu svého života. My ale zatím jen putujeme - jsme na cestě - k tomuto cíli.

Každá doba měla a má typ svého světce. Dříve to byla doba mučedníků, poustevníků, mnichů. Utíkat na poušť, aby tak sloužili Bohu. A jaký typ světce vyžaduje dnešní doba? Není úkolem velké většiny křesťanů opouštět tento svět, ale spíše nést Krista celou svou osobností do světa - náš úkol: Consecratio mundi - posvěcení světa skrze Krista, který v nás žije.

Ve mši svaté kněz propouští Boží lid: „Jděte ve jménu Páně.“ To znamená: Toho, kterého jste přijali do svého srdce, do svého života, neste celým svým postojem do své rodiny, na své pracoviště, ke svým sousedům a známým. Kristus chce přinést štěstí a spásu každému člověku, ale často se k němu může dostat jen skrze nás, skrze naši svatost. Má často jen naše srdce, naše ruce a nohy. Tato touha po svatosti má být tedy i touhou celého mého srdce. „Budte svatí, neboť já jsem svatý“, říká Hospodin. A Pán připomíná: „Budte dokonalí, jako i váš Otec je dokonalý.“

Snad někdo z nás může právem namítnout: „Vždyť ještě máme tolik chyb a nedokonalostí.“ Je třeba, abychom měli správnou představu o svatosti. Světec není ten, který je bez chyby. I světci měli a mají své chyby. Jsou si jich vědomi, ale snaží se s pomocí Boží milosti na nich pracovat. Vyprošují si Boží energii ve svatostech, aby

omezovali frekvenci těchto svých nedostatků. Tedy světec není člověk již dokonalý, ale ten, který stále pracuje, aby více v sobě uskutečnil Boží lásku, dobrotu, trpělivost, shovívavost a odpuštění. Svatá Terezie z Lisieux to popisuje takto: „Jsme jako malé děti, které se snaží vystoupit do schodů, ale nejde jim to. Tehdy matka sestoupí za dítětem, vezme ho do náručí a vynese nahoru.“ Svatost, o kterou máme všichni usilovat, je odevzdanost do Boží vůle. Abych se za všech okolností snažil plně se dávat s důvěrou do Božích rukou. Abych především usiloval o splnění toho, co ode mne očekává Pán. Právě skutečná, praktická svatost je v tomto plném odevzdání. O ni musíme prosit a denně o ni usilovat.

Ať, Pane, nechci nic, než to, co chceš Ty! To je jistě proces, na kterém můžeme a máme pracovat po celý svůj život. Bůh od nás nic nepotřebuje, ale chce celé naše srdce.

Svatost je snažit se denně s důvěrou vkládat toto své srdce do milujících Božích dlaní. A to vyprošuje Vám všem, drazí farníci, i sobě Váš farář.

Ohlédnutí: Obec Česká oslavila 240 let svého trvání!

Slavnost, která nás měla alespoň částečně přenést k dobám počátků naší obce, se skutečně vydařila. Byla zahájena v rekonstruované roubené stodole, kterou skupina místních dobrovolníků, vydatně podporovaná ze strany Obecního úřadu rozebrala v jedné ze zahrad v České a znovu postavila v novém areálu za Obecním úřadem. Všechny práce, včetně ručního tesání trámů a doškové střechy byly provedeny tradičními postupy. Návštěvníci si mohli prohlédnout nejen samotnou vyzdobenou stodolu, ale i výstavu fotografií přibližující její historii, zemědělské náčiní našich předků a také zbrusu nový zvon, který ulil pan Petr Rudolf Manoušek, potomek majitelů firmy Kovolit Česká.

Po úvodním slovu paní starostky promluvil již zmíněný autor nového zvonu a pak už následovala slavnostní mše sloužená kuřimským farářem P. Jaroslavem Filkou přímo ve stodole. Zpěvem Truvérské mše Petra Ebena ji doprovodil lelekovický sbor Magnificat za podpory sboru Studánka z Bystřice nad Pernštejnem.

Požehnání zvonu se pak ujal blanenský děkan P. Jaroslav Čupr, rodák z České, potomek starobylého rodu Bartošů. Poté byl zvon přímo před očima přítomných návštěvníků vyzdvižen, zavěšen do zvoničky a hned taky nadšeně otestován.

V sokolovně byla nainstalována výstava, upomínající na původ zakladatelů naší obce a starobylý život našich předků. Shromáždilo se zde množství polozapomenutých předmětů denní potřeby, ze kterých dýchala nostalgie starých časů. Největší pozornost samozřejmě přitahoval pár nově ušitých „cinsendorfských“ krojů.

Zájemci si mohli prohlédnout nové informační tabule a mohli si zakoupit knížku o historii obce, stejně jako tričko upomínající na výroční oslavu. Sobotní odpoledne završil koncert sourozenců Ulrychových se skupinou Javory Beat, který byl pohlazením po duši na závěr prvního dne oslav. V neděli po vystoupení dětského sboru Lelkováček nás v sokolovně nadchnul svými profesionálními výkony a pozitivní energií Vojenský umělecký soubor Ondráš. Mohli jsme obdivovat temperamentní provedení písní a tanců z různých národopisných oblastí.

(s využitím informací v občasníku Zprávy z České Bára Jordanová)

Sázka

„Hele, napíšu prosbu do Petrklíče a pomocníci se určitě přihlásí.“

„Napiš, ale budeš zklamaná. Lidi to nečtou.“

„Sázka?“

„Klidně, ale prohraješ. O co?“

„Hmm ... když se přihlásí nejméně 5 pomocníků, objednáš mi na narožky velkou pizzu. V opačném případě já tobě.“

„Ujednáno.“

Takže, lidičky, protože část výstavy betlémů bude letos bezbariérová v prostorách fary, fakt potřebujeme pomoci!!!! **S čím?**

- s hlídáním na 3 místech – kostel, oratoř, fara,
- s přípravou prostor a skládáním zapůjčených betlémů v sobotu 6.12.,
- a také hledáme také řidiče, kteří pomohou dovézt/odvézt vypůjčené betlémy.

Pište, volejte a dopřejte mi užít si pocit, že na to nejsme sami.

Jana Kytnerová, 725 867 515

Milan Císař, 777 869 902

Hela Šinkorová, 737 557 457

Psáno v trapistickém klášteře Latroun v Izraeli.

Funkční farnost začíná u charismat a odvahy vést

Výzva k oživení kuřimské farnosti. Část třetí: Přestavme
farnost tak, aby mohla sloužit nám i městu účinněji

Následující text je součástí tříčlenné série pobídek k oživení a otevření naší farnosti. Inspiraci našel ve třech klíčích k obnově farnosti podle kanadského projektu Proměna farnosti. Tyto klíče jsou: 1) důvěra v sílu Ducha svatého; 2) prvořadost evangelizace; a 3) to nejlepší z leadershipu. Tato série si klade za cíl povzbudit vás (nás) farníky ke konkrétnímu jednání tak, abychom jako společenství rostli, nechali se obdarovávat Duchem svatým a podle svých darů a možností se do této proměny zapojili.

„Obnovovat farnosti a vést je bez Ducha svatého nejde, protože farnost není dobře fungující firma,“ zní slova Zuzany Palátové, koordinátorky projektu *Proměna farnosti* pro Česko a Slovensko a členky komunity Emmanuel z debaty Týdne bez filtru o dlouhodobé udržitelnosti farností (vyšla v únoru 2025 a k dohledání je na internetu/podcastových aplikacích). Připomíná tím naprostý a nezbytný základ, na kterém musí fungování farnosti stát – Ducha svatého (viz text č. 1 v Petrklíči 1/2025, s. 26–27). Duch však vždycky zve k aktivní spoluúčasti a konkrétně farnosti jako společenství jsou zvány k evangelizaci, hlásání radostné zvěsti (viz text č. 2 v Petrklíči 2/2025, s. 9–11). Plasticky to ukazuje jedna scéna ze seriálu *The Chosen* (druhý díl třetí série), kde Ježíš říká učedníkům, že zvědavců a zájemců už je příliš a on sám nestačí všude kázat a uzdravovat („činit znamení a divy“) – a tak k tomu vyzývá své apoštoly. Ti jsou zcela šokováni a nerozumí tomu, jak oni sami mohou uzdravovat. A následně jsou naplnění úžasem, když skrze ně Bůh koná zázraky (mnozí křesťané dnešní doby zapomínají, že jsou přizváni k tomu samému). Na co chci ale v kontextu této poslední výzvy upnout pozornost, je způsob, jakým Ježíš v této seriálové adaptaci začleňuje své učedníky do hlásání radostné zvěsti. Rozděluje učedníky do dvojic a říká, že je potřeba zbudovat službu (building the ministry). Také naše farnost jako místní jednotka církve by měla **vybudovat službu**, a to takovým způsobem, aby odpovídal na potřeby 21. století. *To nejlepší z leadershipu je třetí klíč Proměny farnosti.*

Vytvořit malé funkční týmy a zefektivnit chod farnosti

Je namístě využít znalosti moderního managementu fungujících světských institucí. Na vědomí je přitom třeba mít, že církev není firma, jak v téže debatě uvedl generální vikář Biskupství brněnského Pavel Kafka. Její poslání totiž není prvořadě

finanční zisk, ale **přivádět ostatní do Boží lásky, to znamená evangelizovat** (viz text č. 2 v předchozím Petrklíči). Pokud jako farnost nalezneme naši vizi, jejíž součástí je nepochybně určitá forma evangelizace, nastává čas k vytvoření efektivně fungujících týmů pro jednotlivé zastřešující projekty (chcete-li „větší služby“) farnosti. Týmy zajistí: 1) ne solitérní, ale týmové rozhodování ve společenství, které zároveň 2) bude mít omezený počet členů, aby bylo možné efektivně fungovat. Místní farář by měl být členem těchto týmů, anebo přinejmenším být informovaný o postupu těchto týmů a dbát na soulad s rozlišenou vizí od Boha pro farnost. Z tohoto pohledu je tedy činnost Ekonomické rady farnosti (ERF) a Pastorační rady farnosti (PRF) dobrým začátkem, ale je třeba zajít dál.

Ustanovení takových týmů zároveň napomůže tomu, že bude do dění farnosti zapojeno (na hlubší úrovni – zasvěceně) více lidí a „tahouni“ farnosti nebudou tolik přetížení (přitom samozřejmě není vyloučeno, že daný farník bude součástí více týmů). Zároveň se tím bezděky vyjasní role PRF. Ta se do této doby zabývá zbytečnými detaily různých akcí (Nocí kostelů či Farním dnem), i když jádro jejího působení tkví úplně jinde: neřešit praktické i technické konkrétnosti, ale koordinovat směr farnosti podle její vize, tudíž rozhodovat o tom, jaké akce se budou konat a jakou budou mít rámcově formu. Přitom je nezbytné mít na paměti postřeh Zuzany Palátové v rozhovoru pro Magazín Proboha (z června 2025): „My totiž propadáme mylnému názoru, že čím aktivnější farnost je, tím je živější. Tak to ale není, my se nemáme ve farnostech zahltit akcemi. **My máme dělat ty správné akce ze správného důvodu.**“

Podílet se dle svých darů, držet se vize a nedělat „akce pro akce“, nýbrž mít ve středu člověka

Pro tyto nové týmy je pak zapotřebí najít leadera (vedoucího), jenž má pro tuto pozici opravdové charisma, jehož hlavním úkolem je delegace úkolů členům svého týmu, jejich korigování a udržování v kontaktu za tímto účelem s farářem (popř. také PRF). Právě zde je zcela klíčové **podílet se na dění ve farnosti podle svých charismat a darů**. Kolikrát se děje, že se lidé zapojují jen podle toho, co je potřeba a neudělá to nikdo jiný, a nikoli podle svého obdarování. Tím trpí nejen daný farník, ale celá farnost, poněvadž nevyužívá plného potenciálu pokladu, kterým je každý člen farnosti.¹ Tento vedoucí by měl jednat v duchu slov kněze Tomáše Fránka ze zmíněné debaty podcastu Bez filtru: „Je třeba vést farníky k tomu, aby byli samostatní a tvůrčí.“ To platí pro vedoucí samé a především pro způsob jejich vedení. Jak Fránka doplnil Pavel Kafka, „na přirozeném leadershipu může vyrůst biblické vůdcovství.“

¹ Tím samozřejmě nevyzývám k odmítání úklidu vánoční výzdoby nebo brigády na faře z důvodu absence charismatu pro takovou činnost: je práce, jako právě zmíněné, která je potřeba vykonat, a síla charismat se v ní samé nemusí projevit. Přesto pozor, rozhodně existuje charisma precizního úklidu nebo manuální zručnosti!

Na závěr vnímám důležité podotknout, že by farnost měla více využívat toho obrovského daru, že u nás působí komunita Emmanuel. Tím nemíním pouze čerpat ze služeb a akcí, které ve farnosti pořádá (např. první pátky, novéna k Duchu svatému), ale především inspirovat se jejím fungováním a v mnoha ohledech profesionalitou.² Při tvorbě leadershipu v naší farnosti, který bude odpovídat naší spiritualitě či mentalitě, můžeme sáhnout po již osvědčených technikách a schématech komunity, s níž sdílíme stejné prostory a častokrát přijímáme tutéž eucharistii.

Tudíž: hledejme ve farnosti schopné leadery, nechávejme se jimi vést, plňme úkoly dle svých charismat tak, abychom nevyhořeli, a nezapomínejme setrvávat v otevřenosti a naslouchání k sobě navzájem a v ukotvenosti ve vizi, kterou jsme rozpoznali jako zdroj síly, smysl a cíl našeho společenství. K tomu nám dopomáhej Bůh.

Martin

Podněty k rozjímání

Pokuste se v tichu usebrat a beze spěchu si v pravdě zodpovědět následující otázky:

1. Uvědomuji si, že současný model vedení a řízení farnosti je v dalších desetiletích neudržitelný? Toužím po naplnění potenciálu farnosti a jsem odhodlaný přispět svým dílem?

2. Nemám náhodou dar/charisma vůdcovství, kterým bych mohl obohatit farnost? Anebo nejsou farníci, o nichž se domnívám, že takový dar mají, ale neřekl jsem jim to?

3. Mám zdravý vztah k autoritě? Svému duchovnímu pastýři a správci farnosti, ale i dalším farníkům ve vedoucích pozicích ve farnosti?

² Jako my jsou členové komunity na cestě, ale mají nástroje a zejména zkušenosti s evangelizací, který má být z Ježíšovy vůle výsostnou podstatou činnosti farnosti (viz předchozí text v minulém Petrklíči).

Výsledky Dotazníku k životu v kuřimské farnosti 2025

Předkládáme vám souhrn výsledků dotazníku o naší farnosti. Pokud vás zajímají podrobněji, přijďte na jejich představení doprovázené diskusí. To proběhne na faře v termínu, jenž bude brzy upřesněn.

Dotazníku se zúčastnilo 122 respondentů (69 žen a 53 mužů).

SILNÉ STRÁNKY FARNOSTI (nejdříve uveden nejčastější výskyt, poté sestupně podle četnosti)

- otec Jaroslav
- společenství a vztahy mezi farníky
- zapojení farníků a aktivita ve farnosti
- dětská a mládežnická pastorece
- přátelské prostředí, otevřenost a přijetí; rodiny s dětmi
- mladí
- ocenění přínosu komunity Emmanuel

VICE PRO NAŠÍ FARNOST

Jaká si myslíte, že je vize naší farnosti? Otevřená a propojená farnost (71 z 96 respondentů zvolilo jednu z těchto dvou možností anebo obě zároveň).

KOMUNIKACE

Jak fungují komunikační kanály? Každý z fungujících komunikačních kanálů je pro nějakou věkovou/sociální skupinu důležitý. Ohlášky se umístily na prvním místě jako komunikační kanál, který nejlépe funguje a vyhovuje všem

věkovým skupinám.

Kdo by se chtěl více zapojit do provozu farnosti? 35 ze 103 odpovídajících respondentů, přibližně rovnoměrně z každé věkové i sociální skupiny.

CO ZLEPŠIT A CO CHYBÍ

O jaké aktivity je ve farnosti zájem?

- společné duchovní vzdělávání duchovní cvičení, obnova
- společná modlitba
- chybějící společenství pro děti/akce pro děti a mládež/setkávání seniorů

Co ve farnosti vylepšit?

- Lepší zapojení farníků, přehled úkolů
- evangelizace a otevřenost navenek
- společenské a volnočasové aktivity
- komunikační zlepšení a transparentnost

Co zlepšit při mši svaté?

- naplánovaný rozpis čtení pro všechny zájemce (příp. rozpis nesení darů, intence apod.)
- nacvičit komunikaci ministrantů na mikrofon, zejm. při ohláškách, příp. I četbu Božího slova

Cítíte, že byste se mohli zapojit do aktivity (její vedení nebo koordinaci), o kterou je ve farnosti zájem? (Např. biblická či jiná duchovně-vzdělávací setkávání, pořádání duchovní obnovy.) **Kontaktuje prosím libovolného člena PRF nebo duchovního správce farnosti. Společně domluvíme další postup.**

Za vaše zapojení nebo zpětnou vazbu budeme vděční.

Vaše Pastorační rada farnosti

Ohlédnutí: Jeho milosrdenství je věčné

V rámci Dnu národnostních menšin proběhla v kuřimském kostele výstava s názvem Jeho milosrdenství je věčné. Paní Jana Ondrušová-Wünschová potěšila příchozí kresbami pastelem, které nesly motivy biblických příběhů a osobního vztahu s Bohem. Jana Žáčková doplnila výstavu o poutavou ukázkou vitráží v doprovodu Božího Slova. Výstava tak návštěvníkům umožnila vstoupit skrze umění k vnitřnímu setkání, kde se mohly v tichu srdce odehrávat velké příběhy Lásky ušité na míru danému pozorovateli, protože Krása Nejvyššího Tvůrce otvírá lidská srdce.

V roli hlídače (nejen výstavy, ale i pejsků a kočárků) jsem tak měla možnost prožít mnoho milých setkání s lidmi a vnímat, jak se jich tvorba dotýká, naslouchat jejich vyprávění a vzpomínám na dané místo. Ráda bych se tedy s vámi podělila o některá povzbudivá slova příchozích: „Bydlím v Kuřimi už 15 let a nikdy jsem nebyla v kostele.“...„Ty obrazy pohládily mou duši.“...„Moc se nám to líbí, bylo by super, kdyby to bylo častěji, děkujeme.“... „I really appreciate this style of church.“ Cítím velkou vděčnost za celou akci a odnáším si naději a povzbuzení, že:

má smysl otvírat kostel a dělat akce...

má smysl potkávat se s lidmi mimo farní společenství...

má smysl sdílet se o radosti...

...protože to nejvíce proměňuje a obohacuje nás samotné.

Veronika

Ohlédnutí: Myšlenky k výstavě obrazů

V polovině září letošního roku jsme shlédli v našem kostele výstavu obrazů s křesťanskou tematikou od paní malířky Jany Ondrušové Wünschové. Určitě mnozí účastníci této výstavy jsou na tom jako já, že při pohledu na krásný obraz mají představu něčeho, co se jen tak nedokáže říci slovy. Prostě diváka to zasáhne, v hlavě se zrodí myšlenka, ale ta se může lišit (a někdy i hodně) od záměru, nebo představy umělce – v tomto případě paní malířky. Některý obraz dokáže v člověku vyvolat i po létech vzpomínku na dávné časy, kdy se setkal s nějakou událostí, příhodou nebo povídkou, která se k dané situaci prostě hodí. Něco takového se mi stalo u obrazu nazvaného „VYHNÁNÍ Z RÁJE,” úvahu o něm si přiblížíme ke konci tohoto článku, kdy se ještě jednou k tomuto obrazu vrátíme. Zatím se posuňme k dalším poutavým obrazům, které jsme u příležitosti pořádaných akcí ke Dni národnostních menšin shlédli. „PÍSEŇ PÍSNÍ” – nad hlavou dívky (které jiné, než Panny Marie) vidíme zastřenou tvář Pána Ježíše. „ZVĚSTOVÁNÍ” – opět krásná, pokorně shlížející dívka, jakoby trochu zahalena světlemodrým závěsem, ale přitom plná jasného světla. „DOZRÁNÍ” – cokoliv může dozrát k užitku, jako třeba ovoce, (na obraze jsou asi jablka), někdy „dozrává” čas, nebo i léta. „ROSA SHŮRY” – životadárná potřeba k lidskému bytí a třeba i k „RAŠENÍ” čehokoliv. „MAGNIFIKAT” – ozářená dívka přijímá další krásu shůry. „MODLITBA ZEMĚ ZA MÍR” – celý svět je připodobněn k dívce, která jakoby zvedá hlavu s rozevlátými vlasy a má sepnuté ruce k modlitbě o záchranu a zachování hodnot, vždyť jsou všechna Božím dílem. Vděčná jsou témata o andělech na několika obrazech: „MODLITBA ANDĚLA”, „POSLOVÉ MÍRU”. „DOTEK ANDĚLA”, „ANDĚLSKÝ POSEL” – každý máme svého anděla strážného a máme mnoho důvodů jim děkovat, proto tito Boží tvorové si zaslouží i více naší pozornosti. Další dva obrazy jsou o životě: „PRAMENY ŽIVOTA” a „STROM ŽIVOTA” – a rovněž nás nabádají k hlubšímu zamyšlení. „PRO TEBE JEŽÍŠÍ” – zde je dívka s květinami a diváka napadnou slova: „všechnu krásu chci dát Tobě, můj Pane”.

Nyní se více zamyslíme nad obrazem „VYHNÁNÍ Z RÁJE” – vidíme zklamanou odcházející dvojici prvních lidí a za nimi v pozadí stojí „hlídač” (asi sám Pán Bůh), aby se nemohli vrátit zpět. Zajímavé je situování obrazu svým šikmým nakloněním do boku. Vypadá to, že „celý svět” – tedy končící pobyt v ráji se s nešťastníky „zatočil” a oni teprve teď poznávají, že neposlechnout a zradit Pána Boha a nechat se nalákat a uvěřit ďáblu v podobě hada, se jim šeredně nevyplatilo. Tento obraz zasáhl moje vzpomínky na dětství. Když jsem jako malá holka si večer po modlitbě vlezla za tatínkem do postele, tak mi vyprávěl různé příhody, nebo jsme si četli z jeho staré školní čítanky. Pamatuji si, jak mě vždy rozesmutnil v čítance obrázek, jak dva andělé drželi meče planoucí ohněm a vyháněli plačící nešťastníky ven z krásné rajske zahrady a k tomu byla ještě smutnější báseň. Tatínek mi říkal: „tu si dobře pamatuj, je velice pravdivá”: Šel jest Pán Bůh, šel do ráje, Adam za ním poklekaje. Když doprostřed přicházeli, pravil Pán Bůh Adamovi: „Ze všech stromů požívejte, jen

z jednoho zanechejte. Který stojí vprostřed ráje, modrým kvítkem prokvétaje.” Učinil se ďábel hadem, podved Evu i s Adamem. Utrh jabko velmi prudce a podal je Evě v ruce. Eva vzala, okusila, s Adamem se rozdělila: „Jez Adame, jez to jabko, což jest po něm velmi sladko.” Tak se oba prohřešili, že z ráje vyhnáni byli. Dal jim Pán Bůh po motyce a poslal je na vinice: „Jděte, jděte a kopejte, chleba sobě dobývejte.” Než se chleba dokopali, dost se oba naplakali. Bývala jsem z toho velice smutná a zajímalo mě, proč ta jabloň měla modré květy? Vždyť jabloňové květy jsou růžověbílé? K tomu měl tatínek svoje vysvětlení – jinakost květů sloužila k rozlišení od ostatních stromů. Ve skutečnosti to byla zkouška od Pána Boha, zda Adam a Eva dokáží poslechnout a něco málo z toho bohatství v ráji zanechat, prostě odepřít si nějaký požitek jako projev lásky a vděčnosti.

Na závěr chceme všichni poděkovat za výstavu paní malířce i všem, kdo jí pomohli s instalací obrazů.

Marie Novotná

Ohlédnutí: Den národnostních menšin

V neděli 14. září se uskutečnil další ročník krásné akce Den národnostních menšin. Zúčastnil jsem se jí s mojí rodinou jako návštěvník, ale část času jsem strávil také jako dobrovolník. Jelikož poslední dobou vnímám, že ve veřejném prostoru narůstá jistá odtažitost k lidem jiných národností, nebyl jsem si jistý, zda tyto nálady nebudou mít negativní vliv na návštěvnost. Naštěstí pravý opak byl pravdou. Nádvoří kuřimského zámku, lemované četnými stánky s kulinářskými specialitami, bylo přes nejisté počasí zaplněné stovkami návštěvníků všech věkových kategorií. Mám rád zahraniční kuchyni a při tak rozmanité nabídce vynikajících jídel z různých koutů světa jsem tudíž musel svádět boj s vrozeným sklonem k nestřídmosti. Působivé bylo rovněž dění na podiu, kde se střídal tanec, zpěv a hudba v podání dospělých i dětí. Nádvoří zámku se tak skutečně proměnilo v pestrou mozaiku

kultur, chutí a tradic.

V souladu s Ježíšovým výrokem, že nejen chlebem jest živ člověk, měla akce i evangelizační přesah. Před kostelem byl postaven stan, kde měli návštěvníci možnost ztišení se, sepsání prosby, zapálení svíce, rozhovoru či modlitby. V samotném kostele probíhala výstava obrazů a vitráží a zpřístupněna byla i věž kostela, kde mohli návštěvníci vystoupat až k hodinovému stroji. Nabídku duchovního programu ve stanu před kostelem zajišťovali především členové komunity Emmanuel. Já jsem se po krátký čas také zapojil, přičemž jsem se snažil pomáhat potenciálním návštěvníkům přemáhat prvotní ostych. Byť se v mém případě nejednalo o nijak náročnou činnost, pociťoval jsem zpočátku napětí a snad i jistý strach z odmítnutí. Nakonec to ale dopadlo dobře, vyloženého odmítnutí jsem se dočkal pouze jednou.

Ačkoliv zdaleka ne každý návštěvník akce zavítal i do kostela či našeho stanu, zaznamenal jsem zájem lidí, kteří rozhodně nejsou praktikujícími katolíky. To mi opětovně potvrzuje, že vztah k Bohu není i v dnešní době mnoha lidem cizí a je zapotřebí takovéto akce

pořádat. Doufám, že do budoucna najdu častěji odvahu vystoupit ze své komfortní zóny a zapojit se, byť třeba skromně, do předávání *dobré zprávy* lidem v mém okolí.

Stanislav Krčma ml.

Výročí: V katolické církvi by už deset let měla být starost o planetu na prvním

Uplynulo 10 let od převratného dokumentu papeže Františka, „zelené encykliky“ Laudato si'. Na místě je balance nejen toho, co přinesla, ale také jak rezonuje nejen v církevním prostoru.

„Chci se proto, tváří v tvář globálnímu zhoršování životního prostředí, obrátit ke každému člověku této planety... V této encyklice se obracím ke všem s úmyslem navázat dialog týkající se našeho společného domova.“ To jsou jedny z prvních vět encykliky papeže Františka Laudato si' s podtitulem O péči o společný domov. Od jejího oficiálního publikování uplynulo v červnu 10 let. Jak je ze samotného úvodu patrné, tento významný církevní dokument katolické církve se obrací nejen k římským biskupům, pro které byly encykliky původně adresovány (encyclia znamená „obíhající“), ale i všem křesťanům (znamená též „obecný“) a vůbec všem lidem bez ohledu na vyznání. Závaznost tohoto typu dokumentu, který má kořeny v polovině 18. století, ještě umocňuje sdělení této Františkovy první samostatné encykliky, poněvadž se počítá do církevní tradice, a tím výrazně ovlivňuje její směřování i důrazy.

Očekávaná encyklika, podle které papež jednal

Za jméno pro svůj papežský úřad si František ne náhodou zvolil svatého Františka z Assisi – patrona ekologů. Nový papež tím hned ukázal, kde bude ležet ohnisko jeho úřadu. Františkova „zelená encyklika“ zaznamenala řadu historických zvláštností. Byla nezvykle očekávaná, a to už před samotným vydáním, nejen bublinou kleriků, ale médií i širší veřejností. Po vydání se jí dostalo nemalé odezvy napříč společností, Laudato si' se stalo citovaným textem mezi teology, vědci, politiky i umělci. Celkové opravdovosti textu napomohlo, že František sám se ve všech letech svého pontifikátu snažil jednat v jeho duchu: opakovaně apeloval na státníky i korporace, aby jednali v zájmu občanů i klimatu, zapojil se do mnoha ekologických iniciativ, setkával se s klimatickými aktivisty a podporoval udržitelné zdroje.

Laudato si' patří mezi sociální encykliky, týká se tedy sociálního učení církve, které získalo na významu od konce 19. století v reakci na urychlující se modernizaci a nová politická hnutí. První v řadě těchto encyklik byla Rerum novarum Lva XIII.,

kteřá napomohla v proměně církevního pohledu na demokracii – vyzývá k účasti věřících v demokratických procesech, což bylo ještě před několika desetiletími nemyslitelné. Svým významem bývá Laudato si' často právě k tomuto dokumentu přirovnáváno. Někteří jdou ještě dále, po Františkově smrti kupříkladu Tomáš Halík uvedl, že Laudato si' bude pro 21. století stejně závažné jako Všeobecná deklarace lidských práv pro století 20. Je na místě ptát se, zda se nejedná o přehnaná tvrzení a na to, co tedy Laudato si' nabízí.

Františkova první samostatná encyklika jedinečně propojuje ekologické problémy s těmi společenskými. Popisuje souvislosti mezi nimi a ukazuje, že všichni žijeme ve sdíleném světě a neměl by zde být prostor pro postoj lhostejnosti, byť „globalizace lhostejnosti“ vůči ekologickým i lidským katastrofám znepokojivě narůstá. Proto je potřeba posilovat vědomí, že jsme propojení, že jsme „jedna velká lidská rodina“. „Vůči těmto tragédiím, ke kterým doposud dochází v různých částech světa, panuje bohužel všeobecná lhostejnost. Chybějící reakce na tato dramata našich bratrů a sester je znamením ztráty smyslu pro odpovědnost za naše bližní, na kterém stojí každá civilizovaná společnost.“ Laudato si' vyváženě pohlíží na světový vývoj: změna je žádoucí, pokrok je výborný, ale jen když vedou k zlepšování kvality života všech. Svět, v němž žijeme, se však vyvíjí zcela opačným směrem a František varuje před zhoršováním všeobecné kvality života, bohatnutím bohatých a chudnutím chudých a rostoucí bezohledností k přírodě, která je nahrazena touhou po krátkodobých ekonomických ziscích (nejen velkých korporací, i každého z nás!). A tak ochrana přírody nemůže být zajištěna pouze na základě finanční kalkulace, protože její význam se nestěsná do škatulek „technokratického paradigmatu“, jednorozměrného vidění světa založeném na pragmatické efektivitě. To vede ke tvoření „skartační kultury“, kdy nejen s přírodou a jídlem mnohdy zacházíme na jedno použití, ale obdobně jednáme s druhými – vnímáme je jako zboží, objekty zisku nebo uspokojení. Laudato si' důrazně apeluje: „Potřebujeme všeobecnou solidaritu.“

František varuje před vytrácením úžasu. „„Když se nenaučíme zastavit se, abychom obdivovali krásu a dovedli ji ocenit, není nic divného, že se z každé věci stane předmět spotřeby a bezbřehého zneužívání.“ K tomu mohou negativně napomáhat sociální sítě a umělá inteligence, které nám ukazují, že vše je možné (oslabování schopnosti úžasu) a hranice morálky neexistují. Z křesťanského pohledu je příroda součástí Božího stvoření, a tak je k ní i lidem kolem zapotřebí přistupovat s poctivým respektem a úctou, která žasne nad vnitřní důstojností druhého.

Ochrana přírody je pevně spjatá s ochranou lidské důstojnosti

Takto Františkova encyklika propojuje starost o přírodu se starostí o sebe i druhé: Neexistuje ekologie bez adekvátní antropologie. Scestné řešení představuje jak deformovaná antropologie, zaměřená na výkon a zisk, tak na druhou stranu vychýlený biocentrismus, dominance přírody zubožením člověka. Tím se Laudato si' distancuje od některých alarmistických ekologických hnutí, která sice usilují o boj

s klimatickou změnou, ale zároveň dávají v sázku člověka: „Znepokojivá je též skutečnost, že některá ekologická hnutí brání integritu životního prostředí a právem poukazují na meze vědeckého bádání, zatímco stejné principy někdy neaplikují na lidský život.“ Podle Františka musí jít tato dvojité úcta ruku v ruce a starost o přírodu oddělená od starostí o člověka dřív nebo později sejde na scestí. Od té doby se v církvi hovoří o integrální ekologii, která propojuje starost o planetu s celkem. „Sociální ekologie“, se kterou encyklika přichází (doplněná pro věřící o „ekologickou konverzi“ coby povolání ke střežení Božího stvoření; termín už papeže Jana Pavla II), pak staví na souvislosti mezi přírodou a porušením solidarity a přátelstvím mezi lidmi.

Stejně tak František kritizuje jiné, z církevního pohledu závadné přístupy k současné krizi. „Obviňovat demografický růst, a nikoli extrémní a selektivní konzumismus některých je způsob, který problémy neřeší.“ Současné problémy se tedy nedají svést na to, že je nás zkrátka hodně a planeta takovou populaci neunes a podobně. Postavit bychom se měli zploštělému náhledu na člověka, konzumerismu a rychlým a krátkodobě výhodným řešením na úkor pomalejších, náročnějších, ale poctivějších přístupů. Takový Laudato sí – pochopitelně pohledem křesťanství – nabízí. Dívat se na integritu ekosystémů ve spojitosti s integritou lidského života, kulturu pečování, jejíž náplní má být láska jako trvalá nejvyšší norma jednání. Nejsme bezmocní, svým každodenním působením ovlivňujeme své okolí včetně přírody, svými postoji můžeme posilovat vděčnost k Bohu a tomu, co máme, a můžeme rovněž vyvíjet tlak na politiky, aby zpřísnili postoj vzhledem ke korporacím a bohatým.

Odkaz Laudato sí nadále žije

V roce 2023 papež František vydal dokument Laudate Deum. Ta navazuje na encykliku a není pouhým doplňkem, ale její aktualizací a radikalizací. „Svět, ve kterém žijeme, se hroutí,“ čteme a také další slova vystupují naléhavěji, protože za nimi stojí vědomí prohlubující se závislosti na onom technokratickém paradigmatu a zhoršujícímu se stavu planety. Dokument kriticky zhodnocuje, že Laudato sí nemělo takový vliv, o jaký usilovalo a je zapotřebí začít hned jednat. Přesto Františkovo Laudato sí nese svoje plody, nejenom ty intelektuální, ale i hmatatelné. Vzniklo Laudato sí Movement, mezinárodní laické hnutí realizující ekologické aktivity po světě. Roku 2021 vznikla Laudato Sí Action Platform, která z encykliky vychází a nabízí praktický plán pro ekologické proměny farností, diecézí a vůbec místních spolků i institucí. Je do ní zapojeno přes 20 milionů lidí v 150 zemích celého světa. Ačkoli pozornost k ochraně přírody má v katolické tradici dlouhodobě své místo, František ji přesunul do samého středu církevní sociální nauky.

Martin

Poděkování a výzva

Jistě souhlasíte, že máme nádherný kostel. A že je radost prožívat každou mši jako slavnost. Jenže k slavnosti patří i přípravy; i v rodině, když chystáme oslavu, hezky uklidíme a vyzdobíme dům.

Že je totéž potřeba v kostele, šlo roky jaksi mimo mne. Nějak „se to dělo“, nepřemýšlela jsem nad tím. Ale že jsou květinové vazby vždy krásné, se přehlédnout nedalo. S postupným zakořeňováním v Kuřimi jsem začala zjišťovat, kdo ve svém volném čase květiny kupuje, chystá, průběžně dolévá vodu, uvadlé odstraňuje, prostě, aby vše bylo v jakýkoli čas krásné a důstojné Božího příbytku.

Přes dvacet (!) let se o tuto službu neúnavně staraly čtyři ženy, a ač mají už věk a nějaké ty neduhy, obětavě a s láskou týden co týden chystaly květinovou výzdobu. Pěstovaly rostliny pro kostel na svých parapetech a zahrádkách a staraly se i o květiny na farské zahradě. Vypěstovaná „kvítka“ nosily v kýblech do kostela, v zimě květy kupovaly. Též aranžovací hmotu a další potřebné věci, neboť na květiny není fond. A tak poděkování farnosti a vděk patří paní Valíčkové, paní Novotné, paní Pivoňkové a paní Palíkové. Kéž jim Bůh žehná za všechna vykonaná dobra.

Nyní svou službu předaly a vzniká nová skupina ochotných laických „květinářek“. Zván je kdokoli. Důležitá je chuť se zapojit, nikoli perfektní floristické znalosti, ty se společně postupně naučíme. Obracejte se na paní Katku Šťastnou (katerina.stastna@tiscali.cz). Přivítáme rády i další ženy či muže, neboť

pečovat je potřeba také o zahradu, trávničky, keře... Speciálně se hledá pečovatel o záhon u kostela nad schody a o záhon s růžemi u kříže.

A když jsem už u těch výzev k aktivní službě, přidám i další možnosti:

Ani pravidelný páteční či sobotní úklid v kostele se nedělá sám, jsou rozdělené služby. Máte-li možnost, zapojte se. Kontaktujte paní Drahovskou.

Předpokládám, že i paní Krčmová, která je hlavní osobou starající se o „plachty“, tedy veškeré ubrusy a textilie v kostele, přijme ráda do učení nové mladé tváře, kterým postupně předá své zkušenosti, jak vše dokonale vyprat, vyžehlit, našpendlit nebo co, kam a jak přichytit.

Existuje i WhatsAppová skupina na nárazové farní brigády a výpomoc (sekání trávy, listí...). Chcete-li být součástí, kontaktujte pana Císaře.

Zdaleka jsem nevyjmenovala všechno. Třeba službu ministrantů, zpěváků, lektorů, katechetek... ale hlavní skupiny snad ano. Možná máte pocit, že je u nás ve farnosti už o vše dobře postaráno a není třeba se angažovat. Nebo máte nepřiměřený ostych, že jsou jistě lepší a schopnější než vy. Nene, právě Vy jste ten pravý, pravá. Dobro, které chce být vykonáno, čeká právě na vás.

Inspiraci k dalším možnostem najdete i v posledním čísle časopisu Milujte se! (je to číslo, které má na titulní stránce příhodné motto „Kdo chce, hledá způsob. Kdo nechce, hledá důvod“.)

Nebojte se, zapojte se. Pán Bůh zaplatí za veškerou vaši pomoc.

Petra

Viděla jsem anděla

Bylo to po mši svaté navečer, první den mariánského měsíce října. Vycházíme z kostela a – kde se vzal, tu se vzal, udýchaný a promoklý anděl, s květinami v náruči, prý letí z farské zahrady na výzdobu kostela, ale dnes už to nezvládne, má ještě jiné úkoly a má jich dnes ještě dost, ale přijde zítra, dnes jen květiny ponechá připravené v kostele. Bylo mě ho líto v tom dešti, ale než jsem stačila něco říci – už byl anděl v podobě paní Katky Šťastné pryč. Tato rychlá událost mě pak doma přinutila k zamyšlení a vzpomínání na uplynulých a neuvěřitelných téměř dvacet let. Tehdy jako čerstvá důchodkyně jsem převzala hlídání vnoučat, dvouletých rošťácků a jejich trochu starší, ale svědomitější sestřičky, aby jejich maminka, moje dcera, mohla nastoupit zpět do zaměstnání ve zdravotnictví. Dvanáctihodinové turnusové směny měla nejen ona, ale samozřejmě i já, protože tatínek – podnikatel přijížděl domů někdy ještě později. Nechci tímto naříkat, nebo si nějak stěžovat, jen tak vzpomínám, že i při této vytiženosti jsem si našla čas na zdobení kostela květinami. Moje vzpomínky cestují dál, uplynulým časem.

Zprvu jsem samozřejmě dělala pomocné práce a dvě děvčata, paní Marie Valíčková a paní Marie Štočková vytvářely krásné vazby z květin na oltáře. Květin jsme tehdy moc neměly, ale další naše kolegyně paní Jitka Zachovalová někdy přinesla něco z přírody, nebo vyprosila od majitelů zahrádek. Tenkrát se květinám na farské zahradě nedařilo, vládla tam obtížná tráva bršlice. Až po čase, kdy se nám podařilo bršlu neboli kerhátek (možná, že to má i více názvů) trochu zlikvidovat, převzaly vládu rovněž obtížné a navíc vysoké topinambury. Na začátku výskytu jsme jejich podzimní žluté květy využívaly ke zdobení, ale záhy jsme si s nimi nevěděly rady, když se ukrutně přemnožily. Každý zapomenutý nevybraný kořínek při podzimním rytí, pak na jaře znásobil své výhonky. S radostí jsme přivítaly, když se ve městě postupně otevíraly „zahrádky“ zvané Lidl, Albert, Penny a další. Začaly jsme si toho vážit, kdy krásnou a pestrou nabídkou jsme mohly vylepšovat naše květinové možnosti. Příjemné bylo, když některá „dobrá duše“ nám někdy poskytla takový zelený papírek (někdy i jiné barvy). K tomu jsme podle potřeby občas trochu „papírků“ přidaly a proměnily v některé „zahrádce“ za živou krásu na přízdobu v kostele. Když pak už paní Jitka nemohla a Maruška Štočková měla stále větší problémy s pylovou alergií (slzy v očích), obě skončily. Musela jsem já převzít místo u zdobícího pultu, který tvořily dvě na sobě položené lavice. Bylo to náročné. Čas strávený v kostele při zdobení se zdvojnásobil, únava také, protože roky přibývaly a všechno bolelo. Marná byla prosba od ambonu, zda by se někdo přihlásil na pomoc. Nikdo. Otec Krpálek pak poprosil paní Martu Urbanovou, která ačkoliv pečovala o postiženou dceru, přesto otci Krpálkovi pomoc slíbila. Nějakou dobu pomáhala, ale věděly jsme, že ta práce je nad její síly. Marta naše porozumění přijala s úlevnou radostí a řekla, že kdyby ji o to nepožádal pan farář, že by se sama nepřihlásila. Zase jsme zůstaly samy na všechno – nařezat a přinést květiny z farské,

něco z vlastní zahrady, něco přikoupit v obchodě, vyzdobit oltáře, pak odnést odpad a samozřejmě úklid po práci.

Znovu od ambonu zněla prosba o pomoc. Další neděli mě oslovila moje skvělá kamarádka paní Anička Psotová: „Maru, přihlásil se někdo?“ Já na to: „ale Aničko, na takovou službu se musí oslovit někoho osobně a přímo poprosit. Od ambonu to není ono. Taková pomocnice musí trochu tušit, že tato práce je skoro „řehole“ náročná na čas, na ochotu, případné zajištění materiálu k výzdobě, lásku ke květinám, podporu a porozumění členů rodiny, možná časem i překonávání vyskytnuté alergie na pyl nebo vůni květin a možná další a další. Anička na to: „já bych to zkusila.“ Chvilku mě trvalo se vzpamatovat, než jsem radostně zajásala: „Aničko, Ty zlatá Aničko! Já se teď cítím strašně trapně, že jsem na Tebe vyklopila, co taková pomoc představuje. Že Ty se přihlásíš, jsem naprosto netušila, protože vím, jaké máš zdravotní problémy na venek neviditelné. Jako v krásném snu jsem od ní slyšela: „Víš, mám k tomu více důvodů. Chci tím poděkovat Pánu Bohu za záchranu života při těžké autohavárii. Když jsem pak v nemocnici ležela dlouho v krunýři, nechápala jsem jak je možné, že žiji. Až pak, když nás postihla ještě další autonehoda a já i manžel jsme přežili, pociťovala jsem, že Pánu Bohu moc dlužím. Ted' mě zdravotní stav trochu dovoluje, abych za to všechno poděkovala, tak chci vám holky pomoci.“ Anička byla velkou posilou. I krásné vypěstované květiny občas přinesla a sama vždy viděla, co kde je potřeba udělat. Když po čase už nemohla a skončila, zakrátko jsem uviděla v kostele její snachu Lenku. Ráda jsem ji oslovila, aby pozdravovala Aničku. Ona se na mě podívala a smutně řekla: „Právě teď jdu za panem farářem domluvit pohřeb.“ Moc jsem na jejím pohřbu plakala a dodnes se za ni modlím. V modlitbě vzpomínám na všechna děvčata, ať už zemřelá, nebo dosud žijící. Třeba Helenka Baláková, ačkoliv měla manžela trvale upoutaného na lůžko, pěstovala nám pro výzdobu krásné barevné lilie i další květiny. Od paní Měchurové jsme mívaly velké zahradní kopretiny i drobnější doplňková kvítečka. Ještě chci vzpomenout na paní Křivanovou, donášela květiny a doplňkovou zeleň. Paní Luzarová říkávala, ať si u ní natrháme, co vidíme – lilie a ostatní. Nejvíce zeleně, kterou jsem potřebovala do Božího hrobu, jsem si odnášela každoročně od Krčmových. Bílou a růžovou pivoňkovou krásu jsem si v kbelíkách odvážela každoročně zjara od Boleslavů. Všechno vyjádření díků mi však nestačí pro paní Gábi Motyčkovou za obstarávání hmoty Florex do mís pro výzdobu a za její čas a práci „profesionálky“ na Velikonoce, Vánoce a vždy, když byla potřeba odbornost. Všechny dárkyně té živé krásy jsem asi nevyjmenovala, ale zato moc jim všem děkuji a modlím se za ně. Trochu jsem odbočila od vzpomínání na děvčata, která nám při zdobení pomáhala.

Když jsme po odchodu Aničky zase zůstaly nějaký čas na práci samy, zželelo se nás paní Božence Pivoňkové a ona i přes velké bolesti a zdravotní obtíže nastoupila nejen na každotýdenní službu, ale vzala si na starost i dolévání vody podle potřeby v týdně. Když jsme pak slyšely od Boženky: „holky, já už nemůžu“, zase jsme

zesmutněly. Přemýšlely jsme, kdo by teď nám pomohl. Napadlo nás oslovit paní Helenku Palíkovou, která pak rovněž obětavě byla dost dlouhou dobu nám „k ruce“ A teď? Už musíme všechny tři skončit – prostě už nemůžeme. Ale Pán Bůh sám ví, koho na tuto krásnou službu poslat, protože ani nevím, kdo a jak se přičinil o získání „někoho“ na službu místo nás. Asi tak v době letošních Velikonoc se „objevila“ na práci v kostele milá, pohotová, pracovitá, rychlá, šikovná paní Katka Šťastná. Přejeme jí, aby tato služba byla vždy pro ni radostí, aby se k ní přihlášily další posily. A všem, kdo jí budete pomáhat, přejeme dobré nápady. Nebojte se, paní Katka má zřejmě určitou představu, ale k tomu potřebuje i více rukou a podnětných nápadů. Treba si vytvoříte více pracovních skupinek, které se budou střídat, aby služba pro Dům Boží nebyla vyčerpávající, ale radostná.

Marie Novotná

Svědectví: Vysoko v horách, blízko k Bohu

Hory – majestátní, mlčenlivé, fascinující. V Bibli jsou zmíněny více než pětsetkrát. Na jejich vrcholech Bůh lidem předával zásadní poselství. Mojžíš přijal na Sinaji Desatero, Abraham vystoupil na horu Moria, Eliáš se setkal s Božím hlasem na Karmelu. A i Ježíš se často uchyloval na horu, aby se modlil. Hora se stala místem, kde se nebe dotýká země. Není divu, že hory v lidských dějinách i náboženských tradicích působí jako symbol Boží blízkosti. Strmý výstup, samota, odloučení od světa a pohled z vrcholu nám umožňují zahlédnout více – krásu stvoření i naši zemskou pomíjivost. Hory nás učí pokoře, vděčnosti i odvaze svěřit se Bohu.

Letos v červenci jsme se s kamarádkou Lénou rozhodly, vydat na dálkovou trasu. „Tak třeba Alta Via 1 v Dolomitech?“ Kývla jsem a bylo rozhodnuto. Čekalo nás přes 120 kilometrů a kolem 7000 metrů převýšení. Rozhodly jsme se spát venku nebo bivacích a všechno si nést v krosně na zádech. „Trochu na punkt,“ říkala jsem si, když jsme po dlouhé cestě dorazily k výchozímu bodu, k jezeru Lago di Braies. Už první kilometry – strmé stoupání s převýšením 900 metrů – ukázaly, že to nebude jednoduché. Ale už tehdy jsem cítila hluboký úžas nad krásou kolem sebe i nad Bohem, který to všechno stvořil.

V horách jsme ochotnější a vděčnější

Každý den jsme začínaly i končily modlitbou. V horách to šlo přirozeně – bez signálu, bez plánů, s vědomím, že počasí ani okolnosti nemáme ve svých rukou. Bylo snadné svěřit cestu Bohu, protože nám nic jiného nezbývalo. A právě v tom byla zvláštní lehkost a svoboda.

Hory dávají prostor i lidem kolem. Nikdo nikam nespěchá (leda před bouřkou), a tak vznikají přátelství a rozhovory, které by se jinde nevedly. Nejvíce mi utkvěl v paměti starší pán z Manchesteru – usměvavý a s velkým batohem, se kterým jsme si dvě hodiny povídali o snech, víře i životní cestě. V horách je člověk ochotnější naslouchat – sobě, druhým i Božímu hlasu.

Samozřejmě, nebyly to jen krásné výhledy a rozjímání. Přišla i bolest v koleni, bouřky, pochybnosti o vlastních silách. Právě tehdy jsme zažily chvíle, kdy jsme doslova cítily, že Bůh nad námi drží ochrannou ruku. Jednu noc jsme přečkaly v kůlně na dřevo během silné bouřky, jindy nás překvapila dobrota cizích lidí – starší polský pár nám uvařil čaj a skupina Čechů se s námi podělila o jídlo i nocleh.

V horách jsem zakoušela vděčnost – za každý krok, za rozhovory, za slunce i za déšť, za krávy, ale hlavně za život, rodinu a lidi, které mi Bůh staví do cesty. Nejdůležitější pro mě byla Jeho blízkost – v tichu a prostotě, která dává mnohem víc, než jsem čekala. Z Dolomit jsem si, kromě bolavého kolene a Léňa puchýřů, odnesla touhu „žít jako v horách“ – s větší důvěrou v Boha, s vděčností za každý den a s otevřeností pro lidi kolem sebe.

Dorothea Kytnerová

Ohlédnutí: Farní dovolená

Jak objektivně zhodnotit rodinnou dovolenou, nebo podobnou aktivitu? Každý člen rodiny má vlastní názor. Letošní prázdniny se nám ale dvakrát vrátila od potomků podobná zpětná vazba – neptali se, jestli se příští rok musíme zúčastnit zase, ale plánovali, co, jak a s kým budou příští rok na dané akci podnikat. Vypadá to, že se nám farní dovolená pevně usídlila v kalendáři.

Asi víte, že jsme početná rodina. Vyrázili jsme se 6 dětmi (nejstarší Tonička v době farní dovolené putovala do Říma na setkání s novým Svatým otcem Lvem) do Mikulovic. Každý z nás – bez ohledu na věk – si našel kamarády a zábavu dle svého gusta. Dny jsme trávili buď ve společnosti ostatních rodin na větších výletech – vypíchnu středeční pouť ke kostelu Paní Marie Pomocné (Maria Hilf) s poutní mší slouženou otcem Jaroslavem a sobotní výlet na Obří skály nad Ramzovou (vrcholová skupina si dala okliku přes Šerák a Kepník), – nebo na menších rodinných výletech. I tyto jsme si moc užili – ať už Zlatokopecký skanzen nedaleko Zlatých Hor, výlet na Rejvíz a přilehlá rašeliniště, nebo Priessnitzovu stezku ve stejnojmenných jesenických lázních. Večery jsme pak trávili utužováním vztahů mezi farníky u deskových a jiných her, sportu, hry na hudební nástroje a jiných zábav. Každý si našel svoje. Jen toho koupání jsme si neužili – počasí nebylo nakloněno.

Jsme vděční, že jsme se mohli této dovolené zúčastnit a upevnit tak naše vztahy v rámci farnosti. Děkujeme všem farním dovolenkářům za příjemnou společnost, přijetí a pomoc. Naše díky pak zejména patří Aničce a Radkovi Drahovským za organizaci a veškerou péči, bez které by byla akce nemožná.

Za rodinu Hermanovu sepsal Honza

Dětský koutek

Nadešel podzim a s ním přichází dojemný čas plný světla, lásky a naděje, kdy vzpomínáme na lidi, kteří už nejsou mezi námi-babičky, dědečky, kamarády, sousedy. Zapalujeme svíčky, chodíme na hřbitov a do kostela, modlíme se za ně a věříme, že jsou u Boha, a že se s nimi jednou znovu setkáme. Proč ale právě v této době vzpomínáme možná více než jindy? Slavíme totiž dokonce dva svátky za sebou:

1. listopadu slavíme Svátek všech svatých

Je to křesťanský svátek věnovaný všem svatým, známým i neznámým, kteří dosáhli svatosti a jsou v nebi. Tento den nám připomíná, že svatost není vyhrazena jen výjimečným osobnostem, ale je cílem každého člověka.

Původ svátku sahá až do 4. století, kdy se začalo slavit uctívání mučedníků. V roce 835 byl svátek oficiálně ustanoven papežem Řehořem IV. jako den, kdy si věřící připomínají všechny svaté, nejen ty, kteří mají vlastní svátek v kalendáři.

V některých zemích je tento den dokonce státním svátkem. Lidé navštěvují kostely, účastní se mši a modlí se za přímluvu svatých.

2. listopadu slavíme Památku zesnulých

Tento den je lidově nazýván Dušičky a je věnován vzpomínce na zemřelé, modlitbám za jejich duše a naději na věčný život.

Tradice Dušiček je hluboce zakořeněná v české kultuře. Lidé navštěvují hřbitovy, zdobí hroby květinami a svíčkami, a vzpomínají na své blízké, kteří již nejsou mezi námi. Svíčka symbolizuje světlo věčného života a naději na zmrtnýchvstání.

V katolických kostelech se v tento den konají zádušní mše, při nichž se věřící modlí za duše v očistci, aby mohly vstoupit do nebe.

Úkol č.1: Světýlko vzpomínek

Nakresli hořící svíčku nebo s pomocí dospělého zapal skutečnou svíčku za někoho, na koho si chceš vzpomenou. Může to být i zvířátko, které ti chybí.

Úkol č. 2: Modlitba srdcem

Zkus se pomodlit jednoduchou modlitbu: „Bože, děkuji Ti za všechny, které mám rád/a. Prosím, opatruj je v nebi.“

Úkol č. 3: Hádanka

Víš, proč se na Dušičky zapalují svíčky:

- a) aby bylo teplo
- b) aby světlo připomnělo Boží lásku
- c) aby se duchové nebáli tmy

Úkol č. 4: Omalovánka

Oba svátky jsou propojeny tématem věčnosti, smrti a naděje. Zatímco 1. listopad oslavuje ty, kteří již dosáhli svatosti, 2. listopad je dnem, kdy se modlíme za ty, kteří ještě potřebují očistu.

Tyto dny jsou také příležitostí ke ztišení a zamyšlení se nad životem, a k vyjádření úcty k těm, kteří nás předešli na cestě k Bohu.

Pro vás může být krásnou příležitostí k rozhovorům s rodiči a prarodiči o tom, že smrt není konec, ale začátek nového života s Bohem. Nebojte se zeptat svých blízkých na všechno, co vás zajímá.

Krásné prožití Dušiček

Eva F.

Ohlédnutí: Diecézní pouť rodin

„Mendlovo náměstí,” ozve se z autobusového hlásiče. Konečně budeme vystupovat. Řidič je ale velmi netrpělivý a dřív, než stihne vystoupit babička s Toníkem, už zavírá dveře a babičku s Toníkem na chvíli uvězní vevnitř autobusu. Naštěstí dveře brzy zase otvírá a my se vydáváme prozkoumat moderní umění na Mendlově náměstí v Brně. Naše kroky ale směřují do baziliky Nanebevzetí Panny Marie, kde jsem úplně poprvé. Jdeme na zahajovací mši diecézní poutě rodin, která probíhá jako tradičně na konci prázdnin. Kostel je plný menších i větších dětí, jejich rodičů i prarodičů a mnohých dalších. Mši vezme biskup Konzbul velmi z rychlíku, za což jsou rádi děti i jejich rodiče, a už se můžeme vydat do plnění připravených úkolů. Starší kluci se s mamkou, babičkou, Mirou a psem Aldou odeberou do muzea Johanna Gregora Mendla, kam mají volný vstup. Já s menšími dětmi rychle sbírám razítka na soutěžní kartičku za plnění úkolů. Jednotlivá stanoviště jsou motivována jak jinak než motem poutníci naděje. Stíhám pochytit jen organizační část úkolů, a tu hlubokou a duchovní si necháme na čas, až děti vyrostou. Už máme hotovo a čeká zasloužená sladká odměna a skákací hrad, pro mě v rychlosti káva. Naše skupinka se postupně stává kompletní. Ještě rychle omrknout knížky a můžeme se vydat značně unavení na cestu domů. Odpoledne byla ještě možnost zhlédnout divadlo a užít si prohlídku baziliky s princeznou. Smekám před tím, jak organizátoři dokázali připravit program tak, aby byl vhodný od nejmenších dětí až po seniory. Příští rok pojedte s námi!

ŠP

Ohlédnutí: Farní tábor

Na letošním farním táboře, který se uskutečnil v termínu 9. až 16. srpna, jsem mohla nahlédnout do zákulisí táborových příprav a poprvé se zúčastnit jako praktikant. Tuto novou roli jsem si mohla na vlastní kůži vyzkoušet v pěkné lokalitě nedaleko Králického Sněžníku ve Velkém Vrbně, na horské chatě Olšance. Tématem tábora byl western.

V sobotu ráno 9. srpna jsme se z Kuřimi vydali autobusem na cestu, která byla poměrně dlouhá, ale nakonec jsme kolem jedné hodiny dorazili do našeho cíle – tábora ve Velkém Vrbně.

Po ubytování v chatkách a obědě se už v plném proudu rozjel program, který začal prohlídkou tábořiště a okolí. Následovalo seznámení s pravidly a zábavné hry. Večer, po náročném dni plném běhání z kopce do kopce (hlavně pro láhve s pitím a kšiltovky do chatek), jsme slavnostně zahájili tábor v jídelně při svíčkách.

Dny na táboře vždy začínaly budíčkem, rozcvíčkou a snídaní. Po ranní modlitbě následoval program, workshopy, oběd, krátký odpočinek, hry, které všechny návštěvníky zavedly do westernového městečka. Prožili jsme večer v čajovně, pustili

si první díl Vinnetoua, užili jsme si oblíbenou noční hru a vydali jsme se na celodenní výlet. Ten byl rozdělen zvlášť pro mladší a starší děti. My praktikanti jsme také vyrazili na svůj vlastní výlet. Šli jsme z Velkého Vrbna do Starého Města a po cestě jsme plnili úkoly, které nám dali vedoucí. Uspořádali jsme společenský večer, který obsahoval večeri v párech, různé hry a vstup do saloonu na diskotéku a občerstvení.

Na tábor nás přijel navštívit otec Jaroslav a tak jsme mohli jeden večer zakončit mší svatou pod hvězdami – byl to silný zážitek. Následující den jsme pak mší svatou také začali.

Poslední den tábora vyvrcholil hrou, ve které se hrálo o všechno – byla to velká bitva. Večer byl opravdu překrásný, protože jsme rozdávali všem zúčastněným dopisy, které jsme jim jako praktikanti napsali.

Z tábora jsme odjeli s nádhernými vzpomínkami a nadějí, že farní tábor nikdy neskončí!

Agi

Ohlédnutí a pozvánka: Boží pokec v novém školním roce

Minulý školní rok započaté sdílení na farní kavárně zdařile odstartovalo druhou sezónu. Koná se vždy poslední neděli v měsíci na faře po druhé mši svaté. Na konci září jsme se věnovali posledním akcím s evangelizačním přesahem, které jsme jako farnost organizovali. Jednalo se o promítání filmu *Chatrč* v rámci projektu *Mladí mladým* v kinosále SKC Kuřim, Den mezinárodních menšin a hlavně Farní den, kterému předcházelo zvaní kuřimských obyvatel. Milan a Ondra pod moderováním Verči sdíleli svoje dojmy z akcí, z toho, co se podařilo a co je naopak namístě do příště zlepšit. Hojně se do diskuse zapojovali také přítomní farníci, ať už otázkami nebo svými postřehy a prožitky. Další Boží pokec proběhne už poslední říjnovou neděli, neváhejte a přijďte upevňovat farní společenství a sdílet se o vztahu a životě s Bohem!

Veronika Planerová a Martin Strašák

Prvokomunikanti na Petrově

Jako každoročně byli i letos prvokomunikanti pozváni k návštěvě katedrály svatých Petra a Pavla v Brně a ke společnému setkání s otcem biskupem. Naši farnost tentokrát reprezentovala skupinka čtyř neohrožených dětí. Všichni jsme se tohoto setkání zúčastnili poprvé, a proto na nás dýchlá úžasná a dosud nepoznaná atmosféra.

Do Brna se sjely děti z celé diecéze, doprovázené svými duchovními pastýři a katechetkami. Brněnské katechetické centrum připravilo pro všechny účastníky

pestrý a bohatý program. Den začínal mší svatou, kterou koncelebrovali téměř všichni přítomní kněží - pohled na tolik služebníků oltáře byl opravdu působivý a dojemný.

Po mši následoval doprovodný program plný úkolů, výzev a her. Nechybělo ani samotné setkání s otcem biskupem v sakristii. Když jsem se dětí později ptala, co se jim líbilo nejvíce, setkání s biskupem obsadilo krásné druhé místo. Na první příčce se umístil úkol symbolizující předávání víry formou štafety, který děti velmi zaujal. Hned poté následoval výstup na věž katedrály s nádherným výhledem na celé Brno.

Celý den se nesl v duchu radosti, společenství a poznávání víry. Program byl bohatý, plný příjemné atmosféry a zároveň nám všem přinesl nové poznatky i zážitky. Na závěr dne jsme se společně ztišili při adoraci a přijali požehnání.

Někdo z účastníků si posteskl, že toto krásné setkání je pořádáno pro prvkomunikanty jen jednou za život. O to více jsme vděční, že jsme se ho mohli zúčastnit. Zůstane nám v srdcích jako vzácná zkušenost víry a radosti ze společenství církve. Těšíme se, až se znovu setkáme při jiných příležitostech, které nás budou motivovat k růstu ve víře a k posílení našeho společenství.

Bože, děkujeme Ti za čas strávený v Tvé přítomnosti a za sílu, kterou nám toto setkání dalo.

Eva F.

Kniha: Sekularizace není ohrožením víry, ale její zkouškou i šancí

V čem tkví úkol církve v současném sekularizovaném světě? Kardinál Jozef De Kesel si neklade malé cíle, když se snaží ve své knize *Faith & Religion in a Secular Society (Víra a náboženství v sekulární společnosti)* nalézt příhodné odpovědi. Bez iluzí hovoří o procesu ocitání se církve na periferii, jenž ovšem nemusí nutně vést k jejímu konci, ale naopak k její větší skromnosti a otevřenosti potřebným.

Ve francouzském originále spatřila kniha světlo světa roku 2021. Hned v následujícím roce byla přeložena ve Spojených státech do angličtiny, a nabyla tak potenciálu promlouvat k lidem po celém světě. Její autor Jozef De Kesel, belgický kardinál, emeritní arcibiskup bruselsko-malinský, teolog a biblista, v ní pojednává o naléhavých výzvách katolické církve v soudobé moderní a především sekularizované společnosti.

Kniha je rozdělena do dvou celků. V prvním provádí De Kesel povšechnou analýzu situace církve v neoddiskutovatelné realitě západní sekulární společnosti. Vysvětluje, co pro církev znamená, že přestala být kulturním náboženstvím, tedy silou znatelně ovlivňující veškerý politický i socioekonomický život. Nehořkuje nad ztrátou hegemonie církve, ani neoznačuje za viníky průkopníky modernity. Naopak, optimisticky sleduje, jak se díky modernitě zdařilo vyjevit, jaké poslání náleželo církvi-nositelce kultury a jaké náleží církvi jakožto poselkyni radostné zvěsti evangelia, což je dle De Kesela mnohem podstatnější. Co tím míní, přibližuje v rozhovoru pro Vatican News: „Existuje rozdíl mezi evangelizací a christianizací společnosti. Nesmíme se vracet do minulosti, ale chápat znamení doby. Naše poslání nelze zaměňovat s obnovou homogenní křesťanské civilizace.“

Přijmout současný stav světa

Takové rozlišení napomáhá pochopit úlohu křesťanů v tomto světě. Současná kultura sama o sobě totiž nabízí pouhý rámec, prostor ohraničený hodnotami svobody, respektu a lidských práv, rovnocenně platných pro jakékoli menšiny. Tato kultura garantuje svobodu prostřednictvím seberochození a emancipace (což jsou mimochodem pojmy, které De Kesel nesamozřejmě považuje za kladné). Avšak ani jedna z těchto hodnot nemůže být sama o sobě smyslem života. Tento rámec člověku stanovuje, že je svobodný, nicméně už ne k čemu je svobodný. Taková role náleží víře, již lze v církvi realizovat.

Naprosto zásadní je přijmout současný stav světa, skutečnost bytí ve zesvětštělé společnosti. Tento úkol De Kesel vyvozuje z první části své knihy. Jedním dechem však upozorňuje na nástrahy světa, v němž žijeme, a to především na úskalí privatizace církve. Napříč knihou uvádí argumenty proti takovému okleštění církve. Objasňuje, že takový úkon by vytvořil spirituálně prázdný prostor, jenž by pravděpodobně obsadilo jiné náboženské hnutí. Ve druhém celku své knihy se

posouvá od analýzy k teologické reflexi současného stavu světa a církve. Vychází přitom obzvláště z plodů Druhého vatikánského koncilu a projevů papeže Františka. Ovšem nevyhýbá se ani nekatolickým zdrojům, kupříkladu hojně čerpá z osobností protestantských církví 20. století, jmenovitě od Karla Bartha či Dietricha Bonhoeffera. Poukazuje na hodnoty křesťanství spočívající ve společenství a solidaritě.

Církev jako znamení Boží lásky

Zdůrazňuje, že pro Boha stojí na první místě svět a celé lidstvo, nikoli církev. Ta má být pro okolní svět signálem, jenž svědčí o Boží přítomnosti a lásce. Fundamentální úloha církve tkví v reprezentaci sdělení, že Bůh miloval celý svět natolik, že do něj seslal svého jediného Syna, aby každého zachránil (Jan 3,16). Církev má být tedy prvotně znamením a svátostí Boží lásky ke všem lidem. Jejím posláním je „být pravdivým znamením Boží milosti“. V této souvislosti De Kesel zcela pozemsky a věcně zdůrazňuje nutnost ptát se, zda je církev atraktivní pro lidi zvenčí. Zde totiž spatřuje odraz její vitality, nikoli v počtu věřících, kteří v kostelích přetrvávají nebo je opouští.

Jak se přesněji vyjevuje pozice církve v současném světě a jakou se má stávat? De Keselova odpověď se dá shrnout tajuplnou formulí „být ve světě, ale ne ze světa“ (Jan 17). Máme se smířit se současným stavem světa a neodsuzovat sekulární společnost za konec vševládoucí jednotlosti církve. Nemůžeme budovat vlastní a oddělený svět, poněvadž posláním křesťanů je především dělit se o zakoušenou Boží lásku. Zároveň však nemá být církev zlákána pomíjivostmi a malichernostmi své doby, ale nenásilně nabízet svou perspektivu, spočívající v uvedeném svědectví lásky. Tuto podvojnost charakterizuje autor závěrem: „Myslím si, že církev budoucnosti se musí dobře starat o vlastní tradici a identitu; a zároveň musí zůstat otevřenou.“

Kromě toho Jozef De Kesel uvádí cesty, kudy by se církev vydat neměla. Pro srozumění s jednou takovou cestou užívá Bonhoefferova termínu „nenáboženské křesťanství“. Křesťané se mají vyvarovat tomu vztahovat se pouze k náboženskému rozměru lidské existence. Nesmí zapomenout na reálný život lidí ve všech jeho dimenzích, poněvadž jinak nikdy nedojdou spravedlivějšího uspořádání světa. „Křesťanství není pouhý spiritismus.“

Stát se menší, ale velkorysejší

V závěru knihy se odehrává nejzásadnější. De Kesel jasně podotýká, že církev blízké budoucnosti bude zjevně církví menší a skromnější. To však nemusí být nutně začátkem jejího konce, naopak křesťanství zbavené břemena civilizačního hybatele jí umožňuje soustředit se na nejpodstatnější – nabízet křesťanský úhel pohledu a možnost duchovního života v plnosti. Zdůrazňuje autentičnost, která má stát na upřímnosti.

Je také zapotřebí, aby se církev profesionalizovala. K takové praxi, podporující jedinečnost a rozmanitost každého jednoho křesťanského společenství, ostatně zasvěceně vyzývá kupříkladu James Mallon ve své knize *Proměna farnosti* (2018). Stát se možná menší, avšak velkoryseji otevřenou církví vůči všem trpícím i hledajícím. Tak by se dalo shrnout poselství knihy Jozefa De Kesela. Kniha *Faith & Religion* je sestavena z hutných, významově sevřených a navzájem na sebe logicky navazujících kapitol. Spojuje osobní obeznámenost autora s tématy a srozumitelnost výkladu. Vytknout se jí

dá pouze dvojí. První z postřehů není ani tak výtkou, jako spíš daností knihy – tkví v její „čiré“ teoretičnosti. Nabízí způsob myšlení, v jistých ohledech dokonce změnu smýšlení (*metanoiu*), zvláště pro ochranitelsky či dobyvačně smýšlející křesťany. Praktické provedení žití církve v současném světě však ponechává jiným, předkládá pouze obecný rámec. Za takové vyústění lze označit například knihu *Mission Possible* (*Misie je možná*, 2020) spojenou se stejnojmennými projekty.

Druhá z výhrad se dotýká podvornosti církve, jež má být současně ve světě, ale ne ze světa. De Kesel nedává žádné bližší vodítko, kudy vede hranice mezi respektováním současného stavu sekularizovaného světa a nutností odlišit se od něj prosazováním křesťanských hodnot. Jaké hodnoty jsou pouze křesťanské, jaké naopak pouze sekulárně postmoderní a kde případně mezi nimi dochází k průniku? K takovým odpovědím, byť zcela zásadním, kniha mlčí. Na autorovu obhajobu, mnohá, přinejmenším přibližná vodítka pro takové rozlišení kniha nabízí. Některá z nich jsou zmíněná v této recenzi. Česká katolická církev, mnohde zmítaná nenávistným vztahem vůči současnému stavu světa, zajisté potřebuje český překlad této knihy. Také proto, aby si připomněla jeden z mnoha pronikavých De Keselových vzkazů: „Církev tu není sama pro sebe. Je tu proto, aby vyjevovala Boží lásku.“

Martin

Obraz

Viděla jsem hodně obrazů, jak Monu Lisu, Slunečnice a další krásné a známé obrazy, ale postní plátno, které jsem poprvé uviděla v kuřimském kostele na Popeleční středu v roce 2003, mě zasáhlo moc. Vy všichni, kdo jste z Kuřimi a okolí, si to možná ani neuvědomujete a berete to již za samozřejmou součást postní doby. Jedná se o obraz Ježíše, který v postní době bývá v presbytáři nad oltářem. Nic takového jsem ještě nikdy neviděla, další roky jsem zjišťovala podrobnosti od Zedníkových, Marka Motyčky, kteří po léta obraz na postní dobu instalovali a před velikonočními svátky ukládali zpátky do depozitu. Od nich jsem se dozvěděla, že obraz je starý asi 100 let.

Uvědomila jsem si, že o tak vzácnou ozdobu postní doby je potřeba pečovat. Postupně jsem si zjišťovala, jak se o plátno postarat, a co můžeme udělat sami, aby vydrželo další století. Nejprve jsme papír, kterým se při stáčení plátna vrstvy prokládají, vyměnili za hedvábí, nechali ušít nový futrál a povrch obrazu vyčistit chlebem. Letos restaurátor provedl impregnaci obrazu (bylo to cítit v celém kostele), opravy poškozených míst a finální retuše. Nyní nás čeká ještě ukotvení obrazu čalouníkem. Na dokončení oprav se opravdu těším.

Uchovali jsme památku předků pro další generace. V děkanátu jsme jediní, kteří mají takovou krásu. Děkuji všem, kteří se o plátno starali, i těm, kteří se o ně budou starat po nás.

Zuzana Janská

Tip na výlet - Světelský klášter

Město Světlá (Zwettl) leží ve spolkové zemi dolní Rakousy a tvoří zeměpisný střed tradičního neoficiálního regionu Waldviertlu. Město bylo založeno rodem Kuenringů v roce 1139.

Kuenringové sem přivedli první cisterciácké mnichy a nechali zde ve dvanáctém století postavit klášter proslavený svojí obdivuhodnou architekturou. Dodnes je klášter sídlem cisterciáckého konventu. Tak, jak se klášter od středověku rozvíjel a přistavovaly se další budovy, tak je směsicí budov v románském, gotickém a barokním slohu.

Klášter se dá navštívit od dubna do října. Lidé mohou zhlédnout nejen krásný kostel s množstvím vyřezávaných oltářů (hlavní oltář a šestnáct postranních). Ale také historické budovy kláštera. Návštěvník nejprve vstoupí do historické křížové chodby s klenutými stropy postavené z šedého kamene. Dále je zde v kamenném přístřešku kašna, jejíž kovová nádrž původně sloužila jako umyvadlo. Křížová chodba ohraničuje křížovou zahrádku, místo meditace a rozjímání. Z křížové chodby byl vstup do klášterní ložnice, většího sálu bez oken, postaveného asi tři metry

pod úrovní terénu, aby zde bylo teplo po celý rok i bez topení. Také zde byla originálně řešená klášterní toaleta, jejíž obsah byl unášen bystrým proudem řeky obtékající klášter. Asi nejslavnostnější a nejvýznamnější místností kláštera je kapitulní síň, kde se bratři setkávají a probíhají zde důležité okamžiky jejich klášterního života jako přijímání do řádu, ale také zde stojí rakev, když některý z bratrů zemře. Významným místem klášterního života také vždy byla knihovna a čítárna. Čítárna prý byla ve své době jediná místnost, chráněná před chladem a větrem skleněnými okny ve výklencích. Je vybavená dřevěnými lavicemi. Ve srovnání s prostotou středověké části kláštera je barokní knihovna naopak bohatě zdobená malbami a štukovou omítkou. Zdobné dřevěné regály po obvodu místnosti jsou až ke stropu naplněné množstvím knih. K návštěvě také lákají klášterní zahrady a obchůdek s klášterními produkty.

Toto místo rozhodně stojí za návštěvu. Člověka zde osloví nejen krásná architektura, ale i duchovní náboj, dalo by se říci genius loci toho místa.

Jana

Nový školní rok s dětskou scholou

S novým školním rokem začala i letošní sezona naší dětské scholy. Po prázdninách jsme se znovu sešli na zkouškách a s radostí se pustili do přípravy písní pro dětské mše, které doprovázíme vždy první neděli v měsíci. V nejbližší době nás uslyšíte 5. října a 9. listopadu a už teď se moc těšíme také na tradiční Vánoční příběh na Štědrý den v 15 hod.

Začátek září jsme si zpestřili společným focením, které proběhlo za účelem nové skupinové fotografie pro naše webové stránky. Fotili jsme se na farní zahradě a pan fotograf Tomáš Trojan byl naprosto senzační – plný nápadů a skvělé nálady, takže nás focení moc bavilo. Úžasný výsledek jeho práce si již můžete prohlédnout na stránkách naší scholy (a v černobílé verzi níže).

Schola se v současnosti skládá z 10 muzikantů a 22 zpěváků a našeho dvorního zvukaře Tomáše Večeří, přesto bychom rádi rozšířili naše řady. Hledáme houslistu a také aranžéra, který by nám občas pomohl upravit skladby přímo pro naše nástrojové obsazení. Pokud byste o někom věděli, dejte nám prosím vědět.

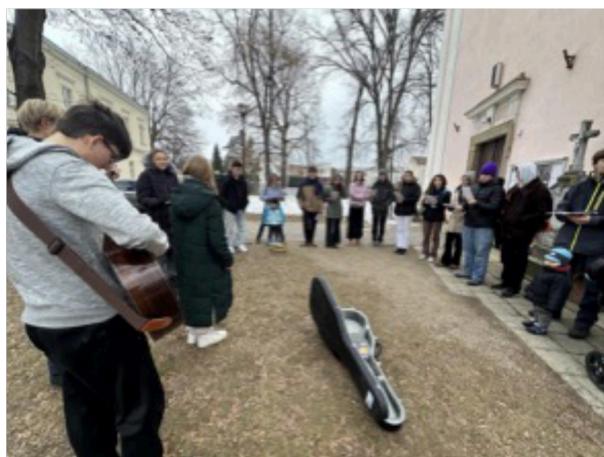
Jsme vděční, že můžeme společně hudbou a zpěvem obohacovat liturgii a přinášet radost celé farnosti. Těšíme se na Vás na dětských mších!

Lenka Psotová

Pozvánka: Každoměsíční modlitba chval

Od února 2024 probíhá ve školním roce každou poslední neděli v měsíci společná modlitba chval. Uskutečňuje se od 9 hodin mezi kuřimskými nedělními mšemi. Pokud chodíte na osmou, stačí tedy chvíli setrvat a nechat doznít prožitou liturgii účastí na této modlitbě, pokud chodíte na 9:30, přijďte jednou za měsíc o chvíli dřív – chvály slouží jako výborná příprava a usebrání se k radostnému prožití

nastávající liturgie. V dotazníku farnosti (jeho základní výsledky najdete v tomto čísle Petrklíče) se mimo jiné ukázalo, že je poptávka po společné modlitbě. Společná modlitba chval je jednou takovou nabídkou, jak se společně modlit písní i řečí, hledět na světlo a ne na temnotu, což je obzvlášť v této době nesmírně důležité. Máme-li být svědky naděje a učedníky pokoje, potřebujeme sílu – a ta se dá získat třeba upnutím na Boží velikost, dobrotu a lásku v modlitbě chval. Těšíme se na vás!

Za celý tým Dorothea Kytnerová a Martin Strašák

P.S.: Na přiložené fotografii je zachyceno, jak jsme spontánně chválili v únoru 2025 před kostelem, když jsme zjistili, že v kostele probíhá křest.

Pozvánka: Charitativní jarmark

25. ročník Charitativního jarmarku se uskuteční na neděli Krista Krále 23.11.2025 v sokolovně v České. Bližší informace budou na plakátku.

Pozvánka na adventní duchovní obnovu s P. Michaelem Martinkem

Dovolte abych vás pozvala na adventní duchovní obnovu v naší farnosti, na kterou přijal naše pozvání P. Michael Martinek.

Michael Martinek je katolický kněz, salesián, teolog a také cestovatel a vášnivý cyklista, momentálně působící v Brně. Možná ho znáte z jeho oblíbených videí na Youtube nebo z facebookové stránky. Myšlenky a úvahy také zveřejňuje na svých stránkách pod názvem Očima křesťana. Zabývá se tématy jako např. poslání církve v současné společnosti, synodální cesta, křesťanská a sociální etika, ale i aktuálními společenskými událostmi, které se dotýkají každého z nás.

V jedné ze svých úvah mluví o tom, jak překonávat krize, v kterých se nyní naše společnost nachází: „Důvěřovat Bohu, který nás chce touto krizí provést, podobně

jako to udělal už mnohokrát v lidských dějinách. Věřit, že i já jsem na této cestě Božím nástrojem. A udělat ten malý krok, který je v mých možnostech, protože právě velké množství těchto malých kroků tvoří společnou cestu k záchraně."

Adventní duchovní obnova se bude konat v naší farnosti 13. prosince 2025, v 9:00 začneme slavením mše svaté v kostele Sv. Maří Magdalény, poté se přesuneme na přichystanou Martinkovu promluvu na téma Naděje v současném světě a v adventu. Poté bude prostor pro případné dotazy. Přijměte pozvání, těšíme se na vás!

Kateřina Rajmicová

Pozvánka: Farní společenský ples bude!

Srdečně vás zveme na **Farní společenský ples**, který se uskuteční v pátek **16. ledna 2026** ve **Společenském a kulturním centru Kuřim**.

Přijďte si s námi užít večer plný tance, skvělé hudby a příjemné zábavy. K tanci a poslechu zahraje profesionální plesová kapela a pro milovníky folklóru bude připravena cimbálová muzika. Těšit se můžete i na poutavé předtančení a samozřejmě na dobré jídlo a bohaté občerstvení. Skvělá zábava je zaručena po celý večer!

Vítání jsou nejen naši farníci, ale i všichni kamarádi a známí, kteří se chtějí připojit k naší společné oslavě a pobavit se. Rezervujte si datum a přijďte. Těšíme se na vás!

Za přípravný tým Tomáš Večeřa

Stojí za to zkusit novou cestu

Rubrika „Ted“ v tomto roce čtenářům předloží rozhovory se seniory a stárnoucími, kteří vyznávají křesťanství. Rozhovory nabídnou vhled do životních příběhů současné nejstarší generace a toho, co pro ně v různých životních etapách znamenal Bůh. Rozhovory chtějí povzbudit (nejen) mladé k pozornému dialogu se stárnoucími a k čerpání z jejich – společností často přezíraných a nedoceněných – zkušeností.

Jana Kytnerová v otevřeném rozhovoru vzpomíná na klíčové okamžiky své víry – od dětských návštěv kostela přes hluboký zážitek svátosti manželství až po rozhodnutí opustit práci a dát se víc k dispozici Bohu. Mluví o radosti ze společenství mladých i o tom, co jí pomáhalo v těžkých životních chvílích..

Jaké momenty v tvém životě byly nejdůležitější?

Moje úplně první setkání s Bohem bylo v dětství, kdy mě moje babička Maruška tak „jako náhodou“ brávala do kostela. Mám z toho jen takové střípky, co si pamatuju. Když jsme s babičkou jeli v neděli do kina, tak jsme se třeba cestou stavili v kostele – a ani to nemusela být mše. Vědomě jsem začala do kostela chodit až s mým mužem Jaromírem, a spouště věcí jsem tam tehdy vlastně vůbec nerozuměla.

Ted si tak zpětně vybavuju, že pro mě byl velmi hlubokým zážitkem v kostele okamžik naší svatby. Vnímala jsem tehdy tu výjimečnost situace – a dnes už vím, že se tomu říká svátost. Moje první svatba byla na úřadě, a to se s tím opravdu vůbec nedá srovnat.

Druhým silným momentem byla moje generální zpověď s otcem Krpálkem. A co mě hodně posunulo a přiblížilo víře bylo, když mě oslovil otec Jaroslav, abych dělala katecheze. To byla věc, která mě asi nejvíc nastartovala

směrem k víře.

Bylo nějaké životní rozhodnutí, které bylo ve tvém vztahu k víře důležité?

Asi hodně důležité rozhodnutí bylo to, že jsem si začala uvědomovat, že i v práci, která mě nesmírně bavila, mám spoustu otázek, na které mi nikdo nedokázal odpovědět. Když jsem začala dělat katecheze a konečně šla Pánu nějak vědomě naproti, tak mi těch otázek vznikalo v práci ještě víc.

A nakonec to došlo tak daleko, že jsem se na té pomyslné křižovatce rozhodla to svoje „dítě“ – svou práci – zanechat a jít tady tou svou cestou. A v tu chvíli se mi úplně otevřely dveře jinam. Hrozně dlouho jsem to zvažovala, protože už mi bylo přes padesát a těch pracovních příležitostí už tolik není. Ale vždycky si říkám, že kdo chce, tak si práci vždycky najde.

Dlouho jsme to zvažovali, protože bych pak šla výrazně platově dolů. A v momentě, kdy jsem se rozhodla pro odchod, tak nám normálně přidali na Miru příspěvek – a téměř přesně tolik,

o kolik jsem přišla, a tak se to nějak vybalancovalo. Takže to pro mě bylo znamení.

Jaké místo měla víra ve tvém životě během těžkých období?

Já jsem si několikrát říkala, že mám oproti nevěřícím tu výhodu, že v těch nejtěžších chvílích mám víru. Když Jaromír odešel, bylo to hrozně těžké. Je těžké si představit Boží království, ale ta jistota, že prostě je, že je mu tam dobře, že nás vidí, že je s Pánem Ježíšem – že ho nic nebolí a že mu je dobře – mi hrozně pomohla. Víra mě tehdy opravdu držela nad vodou.

V čem můžeš být pro mladé podle tebe inspirací, a jak mohou mladí obohacovat tebe?

Mě na mladých baví to mládí, to nadšení – a hrozně mě těší být s vámi na táboře. Protože tam to má člověk v přímém přenosu. Nikdo z vás tam nemusí být, vy si to zaplatíte, jedete na tábor a utváříte společenství. To mě na vás hrozně baví – když vidím, jak si pomáháte a jak táhnete za jeden provaz.

Na spolču se mi líbí, jak to máte zastřešené a jak všechno řešíte spolu – jste k sobě otevření. Hrozně vám v tom fandím. A jenom bych chtěla říct, že když vám někde přestane být dobře, nebo máte spoustu pochybností a otázek a přemýšlíte o nějaké jiné cestě, tak to určitě stojte za to tu novou cestu zkusit. I kdybyste se pak vrátili tam, kde jste byli,

tak se aspoň utvrdíte v tom, že jste na správném místě. Když věříte tomu, že vás vede Pán Bůh, tak on vám pak jasně ukáže, jestli jste se rozhodli dobře nebo ne.

Co je v křesťanství podle tebe nejvíc obohacující?

Mě vždycky napadne opravdovost malých dětí – myslím tím úplně malé děti. V tom vidím Boží přítomnost. V tom, jak se smějí, jak brečí – ve všem. Jsou naprosto opravdové. I když se vztekají, tak to dělají opravdově, ze své podstaty. Objevují svět tak, jak je – ne proto, že by to dělal někdo jiný.

A pro mě je nejvíc obohacující ta láska a milosrdenství, ke kterým se snažím směřovat – ta všeobjímající Boží láska. To, že mě Bůh miluje takovou, jaká jsem, se všemi mými pochybeními. To je podle mě nejvíc obohacující. Vědomí, že jsem důležitá a milovaná nepodmíněnou láskou.

Co bys doporučila mladým, kteří se potýkají s pochybnostmi o víře?

Myslím si, že pro každého je dobré mít společenství přibližně stejně starých lidí. A když to společenství má někoho, kdo ho povede, tak to mi přijde velmi přínosné. Myslím, že období pochybností přijde na každého – a je to důležitá etapa, kdy se člověk ujišťuje, jak to vlastně má. A je to zdravé – ve vašem věku naprosto přirozené.

Anička Jelínková

Ježíš textem & videem

tipy na čtení či zhlédnutí

Uzdravování v Ježíšově jménu: knížka od Mary Healy (Jana se na knížku s radostí chystá).

Chcete pomoci?
Zveme děti a jejich rodiče ke společnému pečení na faře

Kdy?
v sobotu 8. 11. od 14. hod.

Pozvánka
k přípravě a účasti na akci

Misijní jarmark

Kde: před kostelem sv. Maří Magdalény v Kuřimi
Kdy: 9. listopadu po mši svaté v 9:30

Zapojit se může každý!
napečte a nabalíčkové své příspěvky a přineste je na faru v sobotu 8.11. od 14. do 19. hod

Farní silvestr

29. 11. 2025 sobota

zahajovací mše 17.00 v kostele
sv. Maří Magdaleny

18.00 >> program na faře

k 20. výročí

18.30 panelová diskuze redaktorů Petrklíče

19.30 kvíz

tvůrčí koutek pro děti + gastronomická soutěž o nejlepšího „šneka“

pořádá společenství mladých

PETRKLÍČ - 20. ročník, číslo 3/2025, datum vydání 26.10. 2025.

Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi, Křížkovského 55, 664 34 Kuřim.

E-mail: petrklc.kurim@gmail.com

Webové stránky: <http://www.farakurim.cz/petrklc/archiv>

Fotogalerie farnosti: <http://www.farakurim.cz/fotogalerie>

Redakční rada: Jana Kolaříková, Dáša Montagová, Eva Ryšavá, Jaroslav Filka, Martin Strašák.

Obálka: Pavla Polášková. Grafika: Ondřej Ryšavý.

Uzávěrka příštího čísla je 30.11.2025

Redakce si vyhrazuje právo příspěvky dle potřeby krátit a upravovat.

Tisk: Tiskárna Macek, Jablonec nad Nisou.

NEPRODEJNÉ.

